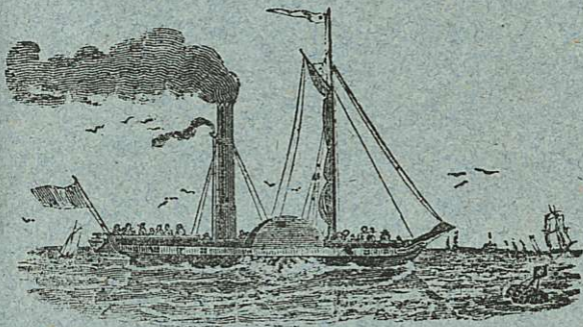

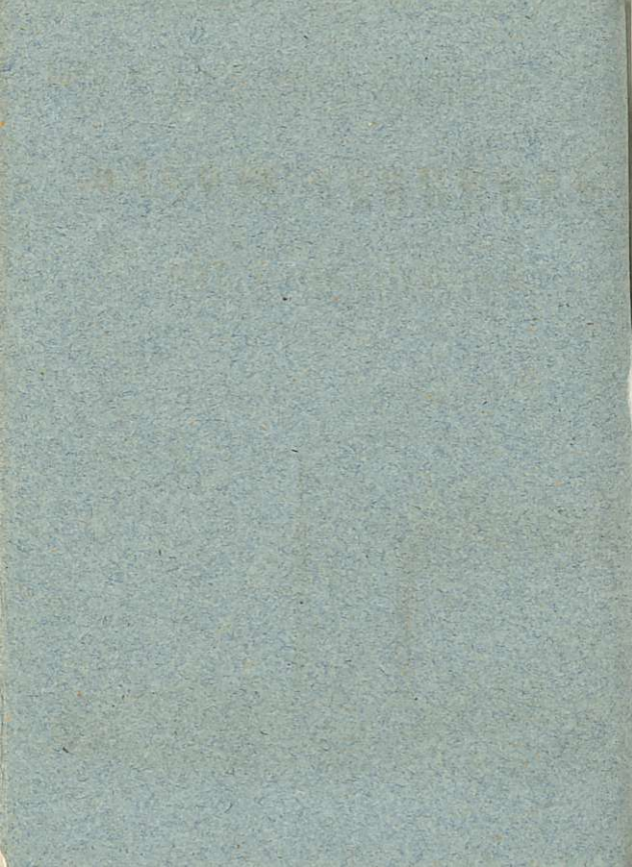
Lukemisia Lapsille, No 2, w. 1861.

Johannes Kosko,

Evankeliumin Laiwa,

y. m.

Johannes Kosko

taikka

yhäi ainoa lasi wiiniä,

Evankeliumin laiwa,

Nigara

ja

Arkki-Bispan Anselmin

Kuufous.

Suomennosia.

Kuopiossa

painettu P. Aschanin ja kump. kirjapainosssa, 1861.

Painoluwan antanut:

G. N. Therman.

Johannes Kosko

taikka

Yksi ainoa lasi wiiniä.

1.

Koskon ensimmäiset nuoruuden=ajat.

Johannes Kosko oli ravinto=huoneen isännän poika Pohjais=Amerikasta. Noin kaksikymmentä vuotta takaperin oli hän siivollisempia nuorukaisia koko paikkakunnassa. Hän oli tottelevainen poika, nöyrä vieraille ja ystävällinen kaikkia kohtaan sekä kotona että kylässä; häntä kiitettiin myös paljo koulussa hyvän ymmärryksensä ja ahkeruudensa tähden. Kaikki raskastivat häntä ja odottivat, että hänestä piti tuleman kelpo mies.

Viidentoista vuoden iässä läksi hän isänsä

huoneesta ja tuli oppiin hywin arwossa pidetyn kauppaneiehen tykö Philadelphian kaupungissa. Isä tahtoi, että hän tämän luona oppisi kauppa-
kirjain pitämiseen, ja aikoi senjälkeen toimittaa hänelle puodin ja talon liki omaa asuntoansa.

Johannes Koskon uusi isäntä, Kauppamies Markler käytti itsensä aina alusta saakka hywin ystävällisesti tätä nuorukaista kohtaan. Hän piti Koskoa uskottavana ja ahkerana nuorukaisena, ja jota enemmän hän tuli siitä wakuutetuksi, sitä enemmän rupeesi hän uskomaan kaik-
kia Koskon haltuun. Tämä pani isänsä neuvot sydämmellensä, kartti pahojen kumppanien seuraa, hoiti wisusti wirkaansa ja koetti wälttää kaikkea kuin pahaksi näkyi. 1 Thesf. 5: 22.

2.

Ensimmäinen walhe.

Liki Herra Markleria asui toinen kauppamies, joka juuri samaan aikaan oli palwellukseensa ottanut nuorukaisen, joka oli Koskon kanssa

yhtäikäinen ja myös aikoi opetella kauppa=firjain pitämistä. Tämä, jonka nimi oli Linden, oli iloinen ja ystäväallinen nuorukainen, johonka Kosko hyvin mielistyi. He lainasivat toinen toisilleansa firjoja, ja yhtenä päivänä, jona Kosko tuli firjaa takasin jättämään, kaasi nuori ystävänsä lasin wiiniä isäntänsä ankkurista, ja pakotti Johannesta sitä kanssansa juomaan.

Seuraavana päivänä tuli Linden Marklerin puotiin Koskoa tervehtimään. Tämä oli yksinäänsä, sillä Markleri oli juuri silloin päivällisellä. Ei Kosko tahtonut olla ystävänsä pahempi, mutta ei hän tietänyt mitä piti tekemänsä. Eihän tuo kuitenkään oikein ole, ajatteli hän, jos annan Herraniwiiniä, erinomattain kuin en arwaisi sitä tehdä Herra Marklerin saapuwilla ollessa. Ei hän kuitenkään tällä erällä pitänyt waaria oman tuntonsa waroituksista. Hänellä oli se wäärä häpy, ettei hän tahtonut jättää ystävänsä kiiwin suin. "Kristityn waelluksessa" puhutaan Herrasta, jonka nimi oli Häpy, joka ulkoa nähden oli erittäin siwiä, mutta kuitenkin oli Jumalan pahimpia wihollisia.

Niinuodoin kaasi Kosko viimein nuorelle

ystävällensä lasin wiiniä, joka tuskin oli punaisempaa, kuin hänen hämmästyksestä puneh-
tuneet kasvosensa nyt olivat. Pelwosta, että
Herra Markleri piti tuleman sisälle, jätti hän
kiiruissansa ankkurin tarkasti tuffimata. Seura-
kauppamies sisälle tultuansa näki wiinin ankku-
rista tippuwan, kutsui hän puotimiestänsä luok-
sensa. "Kosko oletkos wiini-ankkuria awannut?"
kysyi hän. Ah, tämä oli tälle pojalle kova
kysymys. Voi, jos hän kuitenkän olisi suoraa-
tansa sanonut totuuden, sepä olisi hänelle ollut
paljo parempi. Mutta sitä wastoin epäili hän
hetkeksi, mitä piti sanomansa, ja wastasi wiimein:
"ei Herra, en ole sitä tehnyt." Markler kat-
sahiti yksiwakaisesti ja teräwästi Koskoon, käänsi
itsensä senjälkeen pois hänen tykönsä ja tuffi
itse tarkoin ankkurin suun.

3.

Yksi synti synnyttää toisen.

Seuraavana aamuna tuli nuori Linden taas
Herra Marklerin tykö ja pyysi saada ostaa

ankkurin sellaista wiiniä, jota Kosko edellisenä päivänä oli hänelle antanut. Sanaa lausumata katsahti Herra Markler Koskoon, joka seisoi wieressänsä. Tässä katsannossa oli muhdetta tyllä senluontoiselle pojalle, kuin Kosko oli. Hän tunsi sellaisen häwyn ja tuskan, että hän kohta senjälkeen meni uuden ystävänsä tykö ja ahkerasti pyysi häntä, että hän asian Herra Marklerille niin selittäisi, kuin olisi Vinden itse awannut ankkurin, wiiniä maistaaksensa, eikä Koskolla olisi ensinkään mitään ollut sen kanssa tekemistä. Tämä kumppani nauroi ja lupasi sen tehdä, jos Kosko ehtoolliseksi lahjoittaisi hänelle talvikillisen saksan simpukoita. Tämä lupasi sen, ja Vinden meni Marklerin tykö ja sanoi hänelle: "Herra Markler, te muistatte kaikeffin, että wiini=ankkuri pari päivää takaperin wuoti ja te luulitte Koskon puhuneen walhetta, kuin häntä siitä kysytte. Waan se oli minun syyni, sillä minä awasin sen ja maiston wiiniä." —

Näin teki hän Koskon kauppaneiehen filmissä syöttömäksi. Mutta ihmeellistä oli, että Kosko taisi unhottaa, että kaikki näkewä filmä, sen sil-

mä, joka on terävämpi, ja jonka tuomiot ovat hirmuisemmat kuin Herra Marklerin, oli kaikki nähnyt. Eikös hän tietänyt, mikä takka oli hänen päällensä, niinkauvan kuin ei hänen syntinsä olleet Jumalan kirjasta pois=pyhittyt? Ah, hirmuista on kuitenkin ajatella, kuinka synti jo oli hänen silmänsä pimittänyt.

4.

Ensimmäinen warkaus.

Mutta kuinka taisi Kosko maksaa saksan simpukat, sitä ei hän vielä ollut ajatellut. Hänelle oli vastahakoista isältänsä siksi tarpeeksi rahaa pyytää. Hän oli jo ottanut kaksi taikka kolme pitkää askelta totuuden ja rehellisyyden tieltä; nyt oli hän valmis vielä ottamaan yhden. Hän meni Herransa raha=lootaan, ehkei suurettuskata. Wahvasti muistutti hänelle omatuntonsa "uskottos, ett'ei se, joka sielustas waarin pitää huomaa tätä?"

Mutta, kuinka piti hänen nyt itsensä käyttä-

män? — Näkymätöin neuwon=antaja, joka käypi ympäri pimeydessä, janoi hänen sydämmellensä: "ainoastansa tämä ainoa kerta." — Ja hän ajatteli itsöksensä: kuka tiesi taidat sinä pian ansaita warastetut rahat ja laskea ne yhtä salaisesti takasin, kuin ne olet ottanutkin. Tämä viimeinen ehto lohdutti häntä, ja hän otti juuri niin paljo rahaa, kuin hän tarwitsi talrikillisen saksan simpukoita maksaaksensa, ja meni salaa pois Vindenin tykö.

Molemmat ystävät menivät yhdessä rawintolaan, jossa he saivat simpukoita. He söivät siellä yhdessä, ja kuin Vindeni näki korttia pöydällä, waati hän häntä kortin=lyöntiin, — ainoastansa hetkeksi hauskuudeksensa. Kosko raukka epäili; ei hän koskaan ollut kortti=peliin tottunut ja tunsi suuren wastahakoisuuden itseänsä tähän antamaan; mutta pian nousi hänessä heikko toivo taitawansa woittaa warastetut rahat, ja kuka tiesi panna ne paikollensa, ennen kuin niitä laiwattaisiin. — Hän pelasi ja kadotti rahansa; hän alkoi uudestaan pelaamaan; mutta tuli uudestaan häwiöön. Hän oli tuskasta näänty=

mäisillänsä; wälite nousi weri kaswoihin, wälite tuli hän tuoleman kalweeksi, ja weri seisahti hänen sydämmensä ympärille ja näkyi tahdowan tufehuttaa hänen. Nyt ei ainoastansa warastettu raha loppunut, waan hänen täytyi warastaa vielä enemmän matksaaksensa welkojansa.

Silloin heitti hän itsensä hillitsemätä synnin käsiin. Taas meni hän Herransa raha-lootaan ja otti sieltä, mitä hän tarwitsi. Warkaus huomattiin, mutt'ei kukaan uskonut hänen sitä tehneen. Hänen elämänsä oli niin rauhatoin, kuin olisimat wiholliset aina hätyyttäneet häntä; hän huomaitti joutuwansa hukkaan, jos hänen pahat työnsä ilmi tulisimat. Hän päätti sentähden vielä kerran koettaa onneansa kortti-pelissä; taitaaksensa vielä tulla autetuksi.

Hän nousi ylös yöllä, kaikkein lewolla ollessa, meni hiljaksensa puotiin, otti 200 ruplaa raharkustasta ja juoksi sillä peli-huoneeseen täydessä toiwossa, että hän woittaisi, mitä hän tarwitsisi, ja sitte taas taitaisi elää nuhteetointa elämää. Mutta kaikki oli turhaa; hän pelasi lakkaamatta

aanuun saakka, eikä woittanut, waan kadotti warastetut rahat viimeiseen kopekkaan saakka. Suuressa tuskassa meni hän kotio. Hänen murheelta muserettu sielunsa oli kowin runneltu. Hän oli turwannut itseensä eikä Kristuksen wanhurskauteen, ja kuinka seisowainen oli hän ollut? Runniinsa jaa koko maallisen onnensa oli hän menettänyt mitättömmimmän syyn tähden, joka näkyi warsin wähä-arwoiselta, mutta oli lumi-pallon kaltainen, joka korkialta tunturilta fieriellen alati kaswaa, siksi kuin se suurena lumi-worena putoo laaksoon ja tekee paljo wahinkoa. Ei Moskoi sydän kuitenkaan vielä tullut niin nöyryhtetyksi, että hän Wapahantajansa nimessä tähdellä todella olisi Jumalalta hakenuit armoa ja syntein anteeksi saamista.

5.

Wielä suurempi rivos.

Uamun tuli, ja Moskoi oli runneltu sekä sielunsa että ruumiinsa puolesta. Ei Herra Mark-

leri mennyt raha=arkkuun, waan käski Noston
 sieltä ottamaan häneltä määrätyn summan ja
 wiedä se pankkiin. Nosto tiesi, että, jos hän
 isännällensä sanoisi, ettei rahoja löytnyt, ruwet-
 taisiin niitä kaipaamaan, asia tutkittaisiin ja hä-
 nen rikoksensa tulisi ilmi. Hän tiesi myös, että
 herrallansa oli suurempi rahajumma toisessa
 pankissa. Hänpä huomasi tähän mutkan, tuu-
 masi Marklerin nimeen kirjoittaa pyhntökirjan,
 että niitä sieltä takasin maksettaisiin. Hän tiesi
 tosin, tekewänsä sillä wääristämisen rikoksen;
 mutta ei hänellä ollut mielestänsä mitään
 muuta neuwoa. Ryhykäisen kamppauksen jäl-
 keen, jossa hänen omatuntonsa waati häntä
 tunnustamaan kaikki, voitettiin hän pahalta
 kiusaukselta. Hän kirjoitti pyhntökirjan, anoen
 200 ruplaa, pisti Marklerin nimen alle ja meni
 pankkiin. Mutta siellä hawaittiin petos ja huo-
 mattiin, ettei Markleri itse, waan joku muu oli
 kirjoittanut hänen nimensä. Markleri sai siitä
 tiedon ja asia tuli ilmi. Nosto tunnusti mo-
 nella kyhneleillä rikoksensa. Niin oli hän muu-
 tamina päivänä häwittänyt kaiken maallisen

onnenensa, saattanut surua rakkaille ijällisille vanhemmillensa ja syösnyt itsensä hirmuiseen onnettomuuteen, ja nämät kaikki olivat yhden aineen walheen seurannot. Roskon asia tutkittiin tuomioistuimen edessä, hän löyettiin wiallisiksi ja tuomittiin kymmenenwuotiseen wankeuteen.

Englantilainen kertoilia sanoo: "minä näin hänen siihen aikaan. Hän käänsi silmänsä minua kohten ja sanoi yksiwakaisesti: "yksi ainoa lasi wiiniä on minun tänne saattanut.""

Ja se olikin tosi. Ensimmäisen askeleen wäärhyden tielle otti hän silloin, kuin hän kaasi wiinin herransa ankkurista. Ja niin äkisti kaswoi hänessä synti, että tämä nuorukainen, joka wuudentoista vuoden iässä oli vanhempainsa ilo ja siunaus ja tuttavilta rakastettu, ennen kahdeksaatoista wuottansa pantiin kiini warkaudesta ja wäärän kirjan tekemisestä! Ah, Iukiani, kawahda ottamasta ainoatakaan askelta rehellisyyden tieltä.

6.

Mitä Roskon onnettomuudesta opimme.

Opettajain ja vanhempain kuullaan usein

sanowan, ettei kukaan aloita pahaa elämäänsä suurilla rikoksilla. Lapsi harjoittaa wääräyttä ensin vähemmissä asioissa. Hän on tottelematon vanhempiansa vastaan, rupee sitte heitä petämään: karkaa koulusta ja juoksentelee pitkin katuja, rikkoo Sapatin, joutuu senkautta pahoihin seuroihin, ja jääpi oppimattomaksi ja hohoomata, tulee juomariksi ja korzinhyöjäksi — ja lopettaa elämänsä warkaana, ryöwäriä taitta murhaajana.

Synnillä on usein sama luonto kuin puilla-kin kaswaessansa. He kasvawat hiljaksiin warsin hawaitsematamme. Niin näemme tammet ja jalawat nousewan wähistä wesoista, pienemmistä kuin formi. He kasvawat monta kesää jo tulewat viimein suuriksi puiksi, jotka lewittäwät warjonsa pitkin katoja. Samalla lailla näemme myös isoin kaupunkien kirkkoneen, linnoineen ja puotineen nousewan joistakuista erinäisistä huoneista, joissa ainoastansa muutamat perhekunnat taitawat asua.

Samoten paatuu myös sydän wähitellen, ja

mitä ihminen kaffi taikka kolme vuotta takape-
 in ei tohtinut tehdä, eikä edes taitanut ajatel-
 lakaan, taitaa hän nyt huoletoinna tehdä. Minä
 luulen warsin harwain nuorukaisten ensimmäisen
 kerran walhetta puhuvan, tuntemata häpeätä,
 onan tunnon waiwaa ja hämmästyttä; mutta
 muutaman kerran walhetta puhuttuansa tottu-
 wa he siihen niin, että he taitawat turhan-
 päiwäsiä asioita walhetella, ensinkään ajattele-
 mata sillä syntiä tekewänsä. Samoin harjaantu-
 wat ihmiset myös kiroilemiseen ja Jumalan
 nimen wäärin käyttämiseen. Minä luulisin useim-
 pain nuorukaisten kumminkin salaisesti tuntewan
 häpyä, kuin he ensimmäisen kerran kiroilewat, ja
 tämän häwyön tuntewat he tavallisesti pari
 taikka kolme ensimmäistä kertaa; mutta pian
 oppiwat he kantamaan Jumalan pyhää nimeä
 kielessänsä melkein yhtä usein, kuin he aukase-
 wat suunsa. Jesi jumalattomimpia ihmisiä, kuin
 koskaan on löythynt, janoi wankeudessa vähää
 ennen kuolematansa: "minä muistan warsin hy-
 win, kuinka minä epäilin ja hämmästyin, kuin
 ensimmäisen kerran ojentin kätteni ottaakseni

pännä=weistä, joka ei ollut omani; ja tuitenkin tapon minä lopullisesti warsin hämmästyttä ihmisen, ottaakseni siltä rahojansa."

Ah, rukoilkaat siis Sumalata, te rakkaat ystäväni, jotka luette nämät sanat, että Hän mahtaisi warjella teitä ensimmäisestä kiusanteesta wäärhyteen. Älkääät unhottaako, kuinka pahat ilkeiset teidän sydämmenne owat itsensä jättäjinä. Armoa, pelastawaista armoa tarvitsete, tullaaksenne wapahetuiksi synnin iankaikkisesta orjuudesta, sen häpeätä ja epätoivoa tuottavasta palveluksesta. Ah, rukoilkaat siis uskossa Sumalan hengen apua, niinkuin Dawid: annu minulle anteeksi salaiset rikokset — warjele myös palvelias ylpeydestö, ettei se minua hallitsisi. Tue minua sanalass, että minä eläisin. Ja wiisas Salomo sanoo: Luota itses Herraan kaikesta sydäimestäs; ja älä luota sinun ymmärrykses. Sanal. 3: 5.

Meillä on tämä autuallinen lupaus: "jokainen, joka anoo, hän saa, ja joka etsii hän löytää ja kolkuttawalle awataan."

Mutta meidän rukouksemme pitää oleman Saakopin rukouksen kaltainen, joka ei päästänyt Herraa, ellei hän siunannut häntä. Meidän tulee kantaa syntimme, ne salaisetkin, Herran ristin juureen. Ah, jos me oikein käsittäisimme, että nämät synnit ovat saattaneet Häntä, meidän Jumalatamme ja Vapauttajaamme ristin hirsipuuhun, jos tämä Kristuksen tunto tulisi eläväksi meidän sydämissämme, silloin emme juinkaan enää taitaisi rakastaa syntiä. Jos Moskko olisi kääntänyt filmänsä hänen puoleensa, joka kärsi rikostemme tähden, niin ei hänen omatuntonsa olisi sallinut, hänen näin langeta syntiin. — Ah, Herra Jeesu! käännä filmämme sinun tykö, joka olet meidän taiwaallinen auttajaamme; sillä Sinulle on annettu kaikki voima taiwaassa ja maan päällä.

Swanfeliumin laiva.

Me olimme äskettäin, janoo eräs Englantilainen kertoilia, yhden vaimon huoneessa, joka

oli alhaisempia ja vähänarvoisempia Sumalan kansan seasfa. Hän oli hywin ijällinen, hänen kaswoissansa oli suuret ryppyt ja hänen sisään-päin wajoneet filmänsä ja fopertawa kielenfä ilmoittiwat, hänen olewan matkustajan kuoleman synkeässä laakfossa. Muutamän päiwän kulutua oli hän faanut ijäisen krunnun ristin faan; ja enkelit oliwat nyt hänen wuoteensa wieressä odottamassa, koska faifiwat faattaa hänen henkensä kotio Abrahamin helmaan.

Mökkiin tullesfamme näkyi murheen-pilwi pikimältänsä himmentäwän fieluansa, sellainen pilwi, joka usein kuoleman lähestyessä pimittää Sumalan lasten autuuten toiwon. Hetkeksi näkyi se häwittäwän sen rauhan, joka kauwan oli ilahuttanut hänen sydäntänsä. "Ah," fanoi hän, "minun käwisi warsin hywin, jos minä ainoastansa olisiin oikein wakuutettu siitä, että olisiin Ewankeliumin laiwalla joutunut oikeaan fatamaan."

Mutta tämä oli ainoastansa pilwi. Tässä Ewankeliumin rauhallisessa laiwassa tuli hän hyvässä turwassa, vielä jälellä olewan

matkansa elämän myrskyssä merellä, saatetuksi odotettuun satamaan ja autualliseksi rauhan mantereelle, johonka ei yksikään tämän elämän murhetten aalto ylety, eikä synti, tuo vihattava synti, enää saa Herran ystäviä seurata.

Rakkaat lapset! minä olen nyt tässä nimitännyt Ewankeliumin lainan ja tahdon sanoa teille jotain enempiä siitä. — Joku teistä on kaikestikin ollut jossakussa meri-kaupungissa. Te olette kuka tiesi huwittenne katselleet laivoja purjehtiwan ulos satamasta. Te olette kuka tiesi myös jossakussa satamassa nähneet tauluja, joihin on kirjoitettu erinäisten lainain nimet, paikat, joihinka niillä matkustetaan, lähtö-hetki, lainwan päällysmiehen nimi, matkustajain matkettawat kulkurahat ja muut ilmoitukset.

Me tahdomme nyt nimittää teille sataman, jossa suuri joukko laivoja ovat koossa. Kaupunki, jonka wieresessä tämä satama on, kutsutaan "Turmiolaksi." Tämä kaupunki, jossa paljo ihmisiä asuu, on nopeasti juoksewan wirran wieresessä, joka kutsutaan "Ujan-wirraksi," jota myöden wesi kulkee äärettömään mereen, jonka nimi on

"Sjankaikkisuuden meri." Tämä kaupunki on, niinkuin nimikin tietä antaa, hävitykseen tuomittu. Sen asukkaat ovat syntiset ja Herran edessä kadotetut; ja päivä on tulewa, koska Hän on hirmuisesti näitä jumalattomia hävittävä ja polttawa heidän kaupunkinsa. Rakas lukia, taitasitko uskoa, ettäs olet tässä Turmiolan kaupungissa syntynyt, ja ettäs olisit tähtynyt siellä kuolla, ellei Herra sanomattomasta laupiuudesta olisi ottanut sinua armo=liittoonsa. Taidatkos uskoa, että sinun täytyisi siellä palaa siinä koston=tulesa, joka hukuttaa Jumalan wi-holliset, jos ei he käännä jalkäänsä Turmiolan kaupungille ja pakene tulewaista wihaa.

Me olemme sanoneet, että tässä satamassa löytyy koko joukko laiwoja. Näiden laiwain kannot ovat kokonansa tähtetyt kuolemattomilla sieluilla. Joskus toisten tahdomme kuka=tiesi sanoa teille jotain monioista niistä laiwoista — mutta emme nyt joutu puhumaan muuta kuin yhdestä ainoasta. Emme ota sitä katsellaksemme sentähden, että se ulko=puolelta katsoen olisi muita parempi. Päin wastoin on se yhteisesti

warinkin ylönkatsotti. Sjankaikkisuuteen matkusta-
 waiset eivät näe siinä mitään "muotoa eikä kau-
 neutta;" harvat pyrkiwät ja vielä harvemmat
 joutuwat siihen.

Ja kuitenkin on tämä laiva, ainoa johonka
 sopii turwata. Ei löydy koko satamassa yhtä-
 kään muuta kuin tämä, joka taitaa kestää sen
 suuren ja hirmuisen päivän myrskysä, joka on
 koettelewa jokaisen laiwaa ja osottawa, kuinka
 se on rakennettu. Muut alukset ovat lihalli-
 selle silmälle paljo kauniimmat, niissä on paljo
 enemmän wäkeä, he ovat paremmin ihmisten mie-
 len jälkeen warustetut — mutta, mitäs hyötyä
 niistä on, koska heistä kaikista kuuluu "heidän
 loppunsa on kadotus."

Ah, nuoret ystäväni, sydämeni toivo ja ru-
 kous Jumalan tykö teidän kaikkein edestänne on,
 että tulisitte Ewankeliumin laivaan onnellisesti
 ja sillä satamaan.

Ja emme toivo tätä ainoastansa sentähden,
 että teidän sydämmenne olisi hywässä turwassa,
 waan paljo enemmän teidän autuudenne tähden.
 Tällä laiwalla löytywät ainoat onnelliset mat-

kustajat. — Sen kulkua alkaa rauhalla ja loppuu kunnialla.

Saatana, Turmiolan kuningas ja toisten lainwain omistaja, on satamaan toimittanut tauluja, joilla hän pettää huikentelewaisia ja huolettonia sieluja; mutta sentähden on myös Ewankeliumin lainwain omistaja, Kuningas Immanuel, antanut meille wahwan Sanan, ja me teemme hywin, jos siitä waarin otamme. Minä pyyhän teitä, rakkaat lapset, että itse tarkasti katselisitte sitä taulua, joka antaa teille tietoja hänen lainwastansa. Se on kuitenkin ihmeellinen asia, että joku sielu taitaa vastaan=seisoa ja hyljätä niitä.

Katso tässä taulun sisällepitoa.

Nimi:

Ewankeliumin lainw.

Paikka, johonka matkustetaan:

Immanuelin maa.

Matkustajat:

Sokainen, joka tahtoo.

Kulku=raha:

Ilman rahata ja hinnata.

Lähtö=aika.

Tämä päivä, tämä hetki.

Ewankeliumin laiva! Tällä laivalla on kuitenkin hyvin suloinen nimi! Se ilmoittaa meille hyvää sanomata; tosin parhaampaa sanomata, kuin kadotettu sielu joskus saa kuulla, nimittäin: että Sumala on niin maailmaa rakastanut, että Hän antoi Hänen ainoan poikansa, että jokainen kuin uskoo Hänen päälleen, ei pidä hukkuman, mutta iankaikkisen elämän saaman.

Immanuelin maa! Tosin ihana maa; sillä tällä ymmärretään itse taivas, Herran Jeesuksen asunto, lewon, wälkeuden, rakkauden, rauhan, puhtauden ja totisen ilon maa. Sillä siellä ei ole murhetta eikä huokausta, ei surua eikä itkua, niinkuin kirjoitettu on: joita ei silmä ole nähnyt, eikä korwa ole kuulut ja ei ihmisen sydämmeen ole astunut, on Sumala niille valmistanut, jotka Häntä rakastavat. Mutta laivan hyvä Päällysmies antaa matkustajaille suuremmus-lasinsa, jolla he taitawat jo kaukaa nähdä maan sanomainta ihannutta, niinkuin kirjoitettu on: "meille on Sumala sen ilmoittanut Hengensä

tautta; sillä Henki kaikki tutkistelee, Jumalan sywyhydetkin."

Sinne saa tulla jokainen, joka waantah-too! Ah ihmeellistä wapautta! Kaikkilla on yhtä suuri oikeus siihen, kaikki ovat terve=tultuja; sillä nämät ovat kuninkaan Immanuelin sanat: Joka tahtoo, se tulkaan, ja joka minun tyköni tulee, sitä en minä heitä ulos. Minoastansa silloin täytyy meidän peljätä, koska me asetamme itsemme hänen armoansa vastaan, sillä hän sanoo: joka wälttää, siihen ei minun sieluni mielisty.

Ilman rahata ja hinnata. Ah, tätä ylitsewuotawaa laupiutta! kaikki köyhät, huonot, wiheliäiset, sokeat ja alastomat, kaikki, kaikki saawat tulla; sillä kulkuraha on ennen maksettu, maksettu sillä werellä, jonka taiwaallinen Pää=lyys=mies on antanut meidän edestämme; sillä emme ole katoowaisella hopialla eli kullalla lunastetut, waan kalliilla Kris=tuksen werellä.

Lähtö-aika on tämä päivä, tämä hetki. Myös tässä ilmoituksessa osottaa itsensä Juma=

lan laupius. Nämät ovat niimitään tarpeelliset waroitus-sanat; sillä ei meillä pitäisi ensinkään oleman aikaa wiipyä turmelluksen paikakunnissa. Kukatiesi on sinun ja kuoleman välillä ainoastansa yksi askele. Ratsso! nyt on otollinen aika! — Ratsso, nyt on autuuden päivä! Huomisesta päivästä ei ole mitään tietoa. Kukatiesi on huomena jo aiwan myöhästä. Kukatiesi on Ewangeliumin laiva jo huomena sinulle suljettu; Kukatiesi olet jo silloin Turmiolan kunnikaan laivoilla jättänyt sataman, ja silloin olet ijankaikkisesti onnetoin.

Rakkaat lapset! oletteko aikoneet tulla matkustajoiksi tällä laiwalla? Jesus, tuo suuri autuuden=rubtinas, johdattaa tätä laiwa; jo aikasin teidän lapsuudessanne on hän kasteessa ottanut teitä alamaisiiksen ja seuraajoiiksen ijankaikkisuuden merellä, ja vielä nyt sanoo hän: "Antakaat heidän tulla minun tyköni Ewangeliumin laiwaan, ja älkäätkö heitä!" Saatanan koettaessa kieltää teitä, teidän syntisten kumppanien koettaessa kieltää teitä, ja teidän

oman pahan sydämmenne tahtoessa kieltää teitä, sanoo Jeesus nämät lempeät ja hellät sanat: Älkää kieltäkö heitä! "Ei hän tahdo, että yksitään niistä vähäisistä hukkuisi, waan että he kaikki tulisit Hänen tykönsä Ewangeliumin laiwaan ja saisiwat elää.

Jeesus huutaa meille kaikille: Kääntäkää teitä minun tyköni, niinte autuaaksi tuletta, kaikki maailman ääret. Sentehden tänä päivänä, jos te kuulette Herran äänen, niin älkää paaduttako teidän sydämmitänne.

Niagara.

Puhuessamme Ewangeliumin laiwasta olemme maininneet, kuinka äkkiä ihminen ajan-wirtaa myöden taitaa huomamatansa tulla wiedyksi iankaikkisuuden mereen, ja kuinka tarpeellista on, että me ajallansa walmistamme meitämmesille matkalle. Seuraawa erään matkustajan

kertomus sopii selitykseksi samaan vertaukseen ja näyttää meille siinä ohessa, kuinka äkillisesti taidamme tulla elämästä poistematuksi, ennen kuin luullemmekaan.

Pohjaisessa Amerikassa on maailman suurin kosti, Niagara nimeltä. Se on 71 kynnärää korkea. Vesi putoo siellä hirmuisella voimalla suoraan alas jyrkän kallion rinteestä paubhinalla, joka on ukkosen jylinän kaltainen, ja pohjasta nousee alati paksu pilvenkaltainen sumu.

"Me olimme" kertoo nimitetty matkustaja, "jo kauvan seisonet tätä koreata koskea katselemassa ja huvittaneet itsiämme sillä kauniilla näöllä, jonka siellä näimme silmäimme edessä. Me erosimme kuitenkin lopullisesti siitä ja kävimme wirtaa ylöskäsin pitkin sen jyrkkää äyrästä. Silloin saimme äkkiä nähdä näön, joka ei koskaan lähde mielestäni; me näimme weneen wäihän matkaa ylipuolessa wirtaa, jossa mies istui, joka viimeisillä woinillansa souti rantaa kohden. Mutta ei hänen kowa kilwoittelemisensä häntä auttanut; wirta oli niin woinallinen, että kaikki hänen työnsä oli turha, wirta wei hänen joka

hetki likemmäksi awonaista sywyhttä. Silloin heitti hän aivot pois tykönsä sellaisella tuskanosotuksella kaswoissansa, jota en koskaan taida unhottaa; me näimme, kuinka hän hädäsänsä kaitin woimin kirkasi, mutta weden pauhina woitti hänen äänensä niin, ettei hänen huutonsa ensinkään kuulunut. Hirnuisella tuskalla kaswoissansa laski hän itsensä weneen pohjalle — seuraavana silmänräpäyksenä lensi tämä koskea myöden alas ja särkyi kiviin ja kallioitten keskellä, emmekä nähneet senjälkeen yhtään merkkiäkään hänestä. Mahdotointa on selittää sydämmemme liikutuksia tätä katsellessamme; se häwitti päiwämme rauhan ja yönme lewon; ja vielä tänä päiwänä tutisee käteni ja hämmästyhy sydämmeni tätä kirjoittaesfani, muistellesfani tätä hirnuista asiaa. Me sfaimme senjälkeen tietää, että tämä mies, joka asui kappaleen matkaa yli=puolella koskea, oli pannut maata weneeseensä, joka oli rantaan kiinitetty. Hänen maatesfansa pääsi wene irti, ja wirta wei hänen myötänsä, ja kuin hän viimein heräsi, oli hänelle jo mahdotointa itsiänsä auttaa."

Tämä kertomus on totinen ja sopiva ku-
 waus suurimman osan ihmisten tilaisuudesta
 hengellisessä katsannossa: he wiedään unessa
 alaspäin elämän wirtaa myöden, se tahtoo sanoa,
 mitään waaraa huomaamata, ajattelemata, kuinka
 liki kuolemaa ja ijankaikkisuutta he owat, ja ilman
 murhetta kuolemattomain sielujensa wapahtami-
 sesta. Ja koska he viimein heräävät, owat he jo
 ijankaikkisuuden partaalla, muutama hetki senjälkeen
 nielee kuolema heitä; ja silloin on suurimmalle
 osalle ihmisiä hiljaista parantaa ja kääntää it-
 siänsä — ja wasta silloin ymmärtävät he, mitä
 sana ijankaikkisuus sisältää, ja kuinka wähestä
 arwosta tämä elämä on tulewan ja ijankaikki-
 sen elämän suhteen. Ah, monet antaisivat kai-
 ken omaisuutensa, jota he kuitenkin owat täy-
 destä sydämestään rakastaneet, jos heille sallit-
 taisiin ainoastansa muutama päivä parantaa
 itsiänsä, saadaksensa syntinsä anteeksi ja wakuu-
 tusta ijankaikkisesta elämästä. Mutta he owat
 aiwan myöhän ruvenneet autuuttansa hankki-
 maan, eivätkä ymmärrä kääntyä Jesuksen Kris-
 tuksen weren puoleen, joka puhdistaisi heitä kai-

kista heidän synneistänsä, ja ovat niin lähteneet täältä sanomattomassa tuskassa. Ah, ihminen, sinä, joka luet tätä, älä elä niin tyhmästi, älä wiivytä parannustas viimeisiin hetkiin, koska kuoleman aallot rupeewat pääs ylitse lainehtimaan. Tahdotpas autuaaksi tulla. Ajattele siis aikansa, mitä rauhaas sopii. Käännny tänä päivänä Herran Jesuksen tykö, joka rakastaa myös sinuakin.

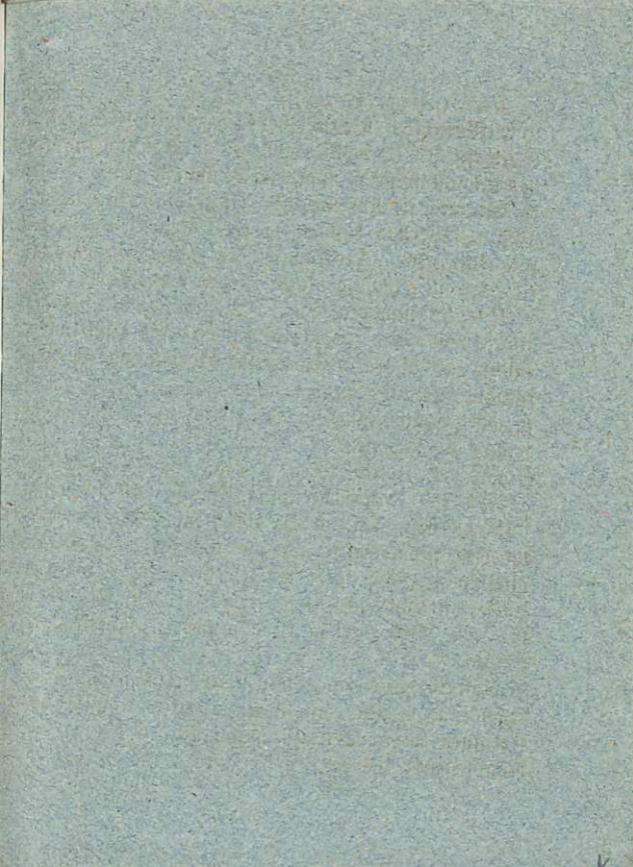
Arkki-Bispan Anselmin Rufous.

Katso, Herra, Sinun Pyhän Poikas kasvoja, joka oli Sinulle kuuliainen, kuuliainen aina ristinkuolemaan saakka, ja älä anna Hänen kaluitten haawainja olla kautkana sinun silmistäsi, ettäs muistaisit, minkä täydeksi-tekemisen olet Häneltä meidän synteimme anteeksi antamiseksi waatinut ja otolliseksi lufenut! Laske meidän syntimme, joilla olemme sinun wihas päällemme saattaaneet, toiselle puolelle waakaa ja toiselle

puolelle taas kaikki ne kärsimiset, jotka wiatoin Poikas meidän hywäksenne on päällensä sälyttänyt. Nämät kärsimiset painawat tosin paljo enemmän kuin meidän syntimme, niin että niiden tähden pikemmin mahdat ylitsenne wuodattaa laupiutes, kuin että meidän synteimme tähden wihasas sulkiit arms rikkaan lähteen. Minä kiitan Sinua, taiwaallinen Isä, ylitsenwuotawan rakkaudes tähden, jollas et säästänyt ainokaista, rakasta Poikaas, waan annoit Hänen kuolemaan meidän tähtemme, että meillä olisi woimallinen ja uskollinen edeswastaaja Sinun edesäs.

Ja kuinka taidan minä wiheleäinen, keltwotoin tuhka ja tomu, oikein kiittää Sinua, o Herra Jesu? Mitäs olisit taitanut tehdä minun lunastuksekseni, jota et jo ole tehnyt? Temmatakses minua sywimmästä kadotuksesta, wajosit sinä kärsimisen mereen ja tuskan wirrat tunkiwat Sinun sielus sisimpään sywyhteen. Belastakses kadotettua sieluani annoit ainoan poikas kuolemaan. Sinä olet kahdenkertaisella lainan annolla kiinnittänyt minua Sinuun. Minä

olen Sinulle velkaa kaikki, sekä mitäs minulle annoit, että myös mitä olet minun tähteni menettänyt. Mitä taitaisin minä antaa Sinulle sen hengen edestä, jonka minulle kaikki kertaa olet antanut — ensin luomisessa ja sitte lunastuksessa?! Jos taivas ja maa kaikene heidän ihanaisuutenensa olisi minun omani, niin en niillä kuitenkään taitaisi kylliksi maksaa, mitä olen Sinulle velkaa. Myös sekin, jota pitäisin sinulle maksoksi antaman, on jo entistänsä Sinun lahjas, jos sen Sinulle antaisinkin. Kuinka taitaisin Sinuta rakastaa Sinua kaikesta sielustani ja kaikesta mielestäni, ja seurata Sinun askeleitas, joka kuolit minun edestäni. Ah, anna minun sieluni kiintiästi yhdistyä Sinun kanssas, sillä Sinusta lähtee ja Sinun hallusfas on kaikki voima.

Lukemisia Lapsille saadan tilata posti-konttooreissa 51 kopeekalla hopeata vuosikerralta eli kahdeltatoistakymmeneltä, wihkolta, mutta puolelta vuosikerralta maksetaan puolta vähemmän.

Se joka tilaa kymmeniä eli satoja eksemplaria, saa joka kymmenelle yhden ja joka sadalle wiisitoista tilaus hinnata, ainoastaan postirahan ja postiherran palkkion maksamalla, jotka yhteen tekewät 11 kopeekka.

Kahdenkymmenen-wiiden ja usiampain eksemplarien tilaus woi myös tapahtua toimittajan tykönä Kuopiossa jolloin niistä on makso tänne lähetettävä seuraawalla tavalla, nimittäin:

Jos vähemmin kuin 50 eksemplaria tilataan, maksetaan 48 kopeekka;

Jos 50 taikka usempia tilataan 47 kopeekkaa, ja

Jos 100 taikka useimpia tilataan 46 kopeekkaa joka vuosikerralta, ja annetaan myös silloin joka kymmeneltä eksemplarilta yksi ja joka sadalta 15 hinnata.

Kirjakaupassa tulee vuosikerta tulewan vuoden kulluttua maksamaan 50 kopeekkaa eli 2 marffkaa hopeata ja joka wihko erittäin myhlynä 5 kopeekkaa eli 2 penniä.

Näiden sanomain toimittajan tykönä myhdään:

Lukemisia Lapsille, vuosikerta 1861 . . .	hinta 16 kop
Jokainen wihko, erittäin myhlynä . . .	5 "
Naapuriensa Tappaja	4 "

